

דורי מנור שני שירים על מגלן

אשתו של מגלן

אשתו של מגלן אוספת בלילות
את קצה הגלים שבעלה קצר.
ובעלה עושה ימים כאילות
ומאלף את צבי המים הנבצר

מכל מגע עד הנה, צבי הטלטלות
השר עכשו בתוך מעיו ובחצר
האזן הפנימית, הצבי שלא ישלט
בים כל עוד יקד הטבע למצר

שיקרא על שמו: קלוח מגלן.
אשתו בחדריה משתאה עכשו:
הקצר הסמיד היה בה לאילן

שלא יתן בה פרי, אך די שבאושיו
יכו בה את ריחם, ושמש עמילן
תקדיח את אדיה היוקדים לשוא.

סוף המסע

בסוף אותו מסע המלך העכו"ם
הותיר את מגלן לנוד לכל אושה.
בסוף אותו מסע הרוח הנקום
הדיר אותו לנצח מן היבשה.

ומגלן ידע ששבע הוא יקום
ושבע הוא יפל, ומפרשי בושה
כסו את אישוניו ששבע יבכום
ושבע ישכחום יבשת ואשה.

והעולם עגל, אך לא עגל פליל,
ואי התבלינים כמטחוי זקפה,
ומגלן, ידוע חלי וחליל,

פורש עליו לנצח יריעת חפה,
ואלוהים הטוב בחר להעליל
שכל הים הזה אינו אלא טפה.